

Rode: De Bemærkninger, som den højtærede Finansminister nu fremsatte om Erklæringen, er udelukkende baseret paa den Tryghed, som den højtærede Statsminister føler ved, at han har et Flertal for sin Dagsorden, og det er derfor fuldkommen ligegyldigt, hvad han siger, selv om det er fuldkommen meningsløst og det afslører, hvilken Uorden der overhovedet har været i hans Tankegang paa hele det Tidspunkt om alle de Forhold, der her er skildret. Den højtærede Statsminister taler igen om den Ro, der skulde skabes, for at Ordningen kunde holde. Ja, det er rigtigt, denne Ordning krævede Ro for at kunne holde, men den Erklæring, der blev udsendt, fremkaldte netop den Uro, som gjorde, at Banken brød sammen, fordi der var nogen, der kendte de virkelige Forhold, og som benyttede dette Kendskab til at realisere deres Aktier i et meget stort Omfang, medens de, der ikke kendte de virkelige Forhold og troede paa denne Erklæring, lod sig vildlede og derfor blev liggende med deres Aktier.

Naar man imidlertid er naaet til det Standpunkt, som nu er tilvejebragt, at Spørgsmaalet om Sagen slet ikke længere betyder noget som helst — og det er det, de Konservatives Dagsorden tillkendegiver —, er der ikke megen Grund til at opholde sig ved disse Ting. Der er imidlertid dog et Forhold, som, inden Sagen forlader Rigsdagen, bør berøres, fordi det kan faa Betydning. Blandt de forskellige Indlæg, gennem hvilke man har søgt at tilvejebringe et Flertal for Statsministeren her i Tinget, findes der i Dag en Udtalelse fra Højesteretssagfører Dietrichson gaaende ud paa, at hvis det skulde vise sig, at Landmandsbankens Vurdering i Juli var rigtig, altsaa at Bankinspektørens var forkert, hvis det skulde ske, at der kom Værdier i et stort Antal ind til Banken, saaledes at dens hele Forhold viste sig ganske anderledes, end Bankinspektøren havde formodet, saa vilde det være en overmaade vanskelig Sag for de Konservative, om de havde udtalt Misbilligelse af den Erklæring, der blev givet den 9. Juli, for saa viste det sig jo, at denne Juli-Erklæring var ganske rigtig.

Denne Artikel af Højesteretssagfører Dietrichson viser, hvor ganske forkert man kan komme til at se paa dette Forhold. Thi hvis det af Højesteretssagfører Dietrichson som muligt formodede skulde indtræffe, saa forandrer dette ikke det mindste med Hensyn til Erklæringen. Hele Erklæringens Fejl er nemlig den, at den skjuler, at der er to Vurderinger, og at den derved fremkalder de forskellige Stillinger. Deri rokker den

anførte Mulighed intet. Men hvis det, som Højesteretssagfører Dietrichson formoder, skulde indtræffe, vilde det være den mest fældende Dom, der overhovedet kan tænkes fældet over hele den økonomiske Politik med Hensyn til Landmandsbankens Rekonstruktion, som er ført. Thi da har man først i Formodning om, at Landmandsbankens Vurdering var den rigtige, tilvejebragt en Konstruktion paa en saadan Maade, at den bagefter styrter sammen, og saa antager man derefter pludselig Bankinspektørens Vurdering som det endelige Grundlag og berøver derved en stor Del af dem, der er interesseret i Landmandsbanken, de Midler, som er deres — ganske vist med et eventuelt Haab om, at de senere kan faa dem tilbage. Men hele den økonomiske Malheur, som vort Land har været inde i i hele denne Maaned, er da fremkaldt ved en aldeles utilbørlig Politik.

Dette viser da, i hvilken Grad det er fejlagtigt, at Ministeren ikke for det første skred til at forhandle med samtlige sine Kolleger om denne Sag og dernæst straks gik til Rigsdagen og sagde, som han med Lethed havde kunnet gøre, til Partifor mændene og til Finansudvalgene: Der foreligger Vanskeligheder for Landmandsbanken. Bankinspektøren har opgjort, at Tabet maa blive saa og saa stort, idet der er visse Værdier, som han nedskriver til Nul; disse Værdier tillægger derimod Landmandsbanken en meget stor Værdi, og Nationalbanken er tilbøjelig til at tro, at Landmandsbanken heri har Ret. Der foreligger altsaa en forskellig Vurdering, og dette gør, at Landmandsbankens Ordning nu maa bygges paa et meget bredt Grundlag, vi maa tilvejebringe en Støtte, som er af den og den Art, omtrent den, som nu er gennemført, som vil kunne holde i yderste Fald, hvis Bankinspektørens Opgørelse er rigtig, men som vil give meget stor Sikkerhed for, at Staten kan faa sin Risiko begrænset. En endelig Rekonstruktion straks med fuld Meddelelse til Rigsdagen om, hvad der var foregaaet, vilde have sparet vort Land for alle de Rystelser, som nu har fundet Sted. Derfor vil jeg sige, at hvis den nævnte Mulighed, som vist for øvrigt ligger ganske overordentlig langt ude, indtraf — jeg tror ikke, den vil indtræffe —, saa vilde den saa langt fra diskulperer dem, der har truffet denne Ordning, at den tværtimod vilde domfælde dem yderligere.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Resultatet af, hvad der nu foreligger, ja, saa ser vi jo nu det konservative Samarbejde efter nogle Ugers Rystelser retableret. De Kon-